

Marion van de Coolwijk

De Fontein

www.defonteinmeidenboeken.nl
www.mzzlmeiden.nl

Vijfde druk, 2010

© 2007 Marion van de Coolwijk

Voor deze uitgave:

© 2007 Uitgeverij De Fontein, Baarn

Omslagafbeelding: Peter van Duuren

Omslagontwerp: Edd, Amsterdam

Grafische verzorging: Text & Image

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 261 1153 2

NUR 284

‘Ik wil naar huis!’ Joan kneep in het plastic bekertje waar nog een restje bier in zat en smeedt het in de prullenbak. ‘Nu!’

Haar gezicht stond op onweer. De dreunende dansmuziek irriteerde haar, de laserlichten die heen en weer flitsten maakten haar gek en de deinende, hossende menigte kwam op haar af alsof het een horde wilde Afrikaanse olifanten betrof. Ze had hier niets meer te zoeken en wilde zo snel mogelijk weg uit deze drukte.

Joan wachtte het antwoord van haar vriendin Tessa niet af en draaide zich om. ‘Je zoekt het maar uit,’ mompelde ze, terwijl ze zich in de richting van de kapstokken wurmde.

‘Joan! Hé... wacht op mij!’

Tessa, die de boze ondertoon in Joans stem wel degelijk had opgemerkt, liet de jongen met wie ze danste los en baande zich een weg door de menigte op de dansvloer.

‘Joan!’

Joan had haar jas al aangetrokken en perste haar lippen op elkaar. Zonder om te kijken, liep ze de trap af. Achter zich hoorde ze haar vriendin roepen, maar ze reageerde niet. Wat dacht Tessa wel? Dat ze haar, Joan van den Meulendijck, voor joker kon zetten?

Joan balde haar vuisten en haastte zich naar de uitgang.

‘Joan, wacht nou even.’ Tessa’s stem klonk hijgend. ‘Het spijt me.’

Joan bleef met een ruk staan en draaide zich om. Haar ogen schoten vuur. ‘Wat spijt je?’ riep ze met overslaande stem. ‘Dat je mijn vriendin bent?’

Tessa’s gezicht verstrakte.

‘Of dat je Emil van me afpakt?’ ging Joan verder.

‘Ik pak helemaal niemand van je af,’ verdedigde Tessa zich. ‘Emil kwam zelf...’

‘Ja, ja,’ schreeuwde Joan. ‘Nu ga je beweren dat je er niets aan kon doen?’

‘Nee, ik...’

‘Je wist dat ik Emil leuk vond,’ tierde Joan.

‘Ja, maar...’

‘Je zoende met hem!’

‘Jawel, maar...’

‘Zoiets doe je toch niet?’

‘Nee, maar...’

‘Ja maar, ja maar, nee maar! Wat sta je daar nou te ploppen als een goudvis? Zeg iets zinnigs of zeg niets!’

Tessa hapte naar adem. ‘Dat probeer ik al de hele tijd. Als je me de kans geeft, dan...’

‘Ik wil het niet eens horen,’ zei Joan en haar stem klonk teleurgesteld.

‘Joan,’ probeerde Tessa nogmaals. ‘Luister... Emil kwam naar mij toe. Hij wilde met mij dansen. Niet andersom. Ik heb echt mijn best gedaan, maar hij bleef maar achter me aan komen. Echt, je moet me geloven.’

Joan glimlachte vermoeid. ‘De vorige keer, toen hij ons zijn mobiele nummer gaf en vroeg of we er vanavond zouden zijn, deed je heel afstandelijk. Je vond hem niet eens leuk.’

‘Dat heb ik nooit gezegd,’ antwoordde Tessa. ‘Jij zei dat jij hem leuk vond en toen zei ik dat je hem mocht hebben.’

Joan keek verbaasd op. ‘Is dat niet hetzelfde dan?’

‘Nee, Joan,’ zei Tessa, die haar rug rechtte. ‘Dat is niet hetzelfde. Natuurlijk vind ik Emil leuk. Hij is knap, grappig, lief, hij kan goed dansen... ik heb ook ogen in mijn kop, hoor!’

‘Waarom zei je dat dan niet?’

‘Gewoon... zelfbescherming, denk ik. Ik weet heus wel dat als jij achter een jongen aan gaat, ik geen schijn van kans maak. Emil is fan van The Jeans. Toen hij hoorde dat jij de dochter van Parrot was, hing hij aan je lippen.’

Tessa zuchtte en ging op fluisterton verder. ‘Weet je, Joan... jij kunt alle jongens krijgen die je wilt. Je hoeft maar met je vingers te knippen en ze doen wat je zegt. Denk je nu echt dat ik die strijd aanga? Dus toen Emil niet op jouw geflirt reageerde, maar naar mij toekwam, was ik helemaal in de war. Ik deed in eerste instantie ook helemaal niet zo vriendelijk tegen hem. Maar hij bleef aandringen, bood me drankjes aan, vroeg of ik wilde dansen... Echt, je moet me geloven, ik heb niets uitgelokt. En die zoen...’ Tessa wachtte even en overdacht haar woorden. ‘Emil zoende mij en ja, ik zoende terug. Is dat zo gek? Hij wil mij, Joan. Accepteer dat nu gewoon. Gun mij ook eens een leuke jongen. We zijn toch vriendinnen?’

Joan schudde haar hoofd. ‘Dus als ik het goed begrijp, ben je niet eerlijk tegen mij, ga je uit van stomme vooroordelen, beschouw je mij als een of andere flirtbitch en als klap op de vuurpijl beweer je dat het allemaal mijn schuld is en dat ik jou niets gun?’ Joan wuifde met haar handen. ‘Ik ben er klaar mee, weet je! Jij bent mijn vriendin niet meer.’ Ze draaide zich om, beende langs de uitsmijter en duwde tegen de buitendeur. Een luide klap volgde.

‘Au!’

Joan wreef over haar schouder, terwijl de uitsmijter de deur naar zich toe trok en voor haar openhield.

‘Trekken,’ stamelde Tessa, die haar lachen bijna niet kon inhouden. ‘Al een jaar of vier.’

Het was even stil. De twee meiden keken elkaar aan.

‘Hahaha,’ hikte Tessa, die de hele ruzie op slag vergeten was en in lachen uitbarstte. ‘Die kop van jou.’

‘Kijk naar jezelf,’ zei Joan met een grijns. Ze probeerde niet te lachen, maar kon haar lachspieren maar met moeite in bedwang houden.

‘Hoezo?’

‘Je ziet er niet uit,’ bromde Joan.

‘Ik?’

‘Ja, kijk dan.’ Joan wees naar de spiegel die naast de ingang hing.

Tessa draaide zich om en staarde naar zichzelf in de spiegel. Haar mond viel open. ‘Aaah... ik lijk wel een indiaan!’ Snel veegde ze de zwarte strepen van haar gezicht. ‘Die mascara was waterproof, zei de verkoopster!’

Joan haalde haar schouders op. ‘Moet je maar luisteren. Ik koop altijd make-up van –’

‘Ja, ja,’ viel Tessa haar in de rede. ‘Hou maar op. Daar heb ik toch geen geld voor? Ik heb geen eigen creditcard, hoor. Ik moet hard werken voor mijn geld.’

‘Pardon?’ Joans gezicht betrok direct weer.

Tessa greep Joans arm en trok de deur open. ‘We gaan,’ zei ze vastbesloten. ‘Voordat we elkaar weer in de haren vliegen.’

Op dat moment kwam er een jongen de trap af. ‘Tessa!’

Tessa draaide zich om. ‘Emil...’ Haar ogen flitsten van Joan naar Emil en weer terug.

‘Ga je weg?’ vroeg Emil, terwijl hij onder aan de trap bleef staan.

‘Eh... ja, ik...’

Joan glimlachte. ‘Het is al laat en Tessa logeert bij mij, dus...’ Ze voelde de hand van Tessa in haar bovenarm knijpen. ‘Ze belt je nog wel.’

Emil keek Tessa doordringend aan. ‘Heb je zelf ook nog wat in te brengen?’

‘Eh... ja,’ stamelde Tessa. ‘Tuurlijk... Maar Joan heeft gelijk. We moeten gaan.’

‘Oké, ik snap het.’ Emil draaide zich om en spurtte de trap weer op. ‘Meiden!’ hoorden ze hem nog mompelen.

Tessa liet haar schouders zakken. ‘Shit,’ siste ze. Vanonder haar wimpers keek ze Emil na.

‘Ga je mee?’ De stem van Joan klonk opgewekt. Ze trok Tessa mee naar buiten. ‘Wat een kwal, hè? Zag je hoe uit-sloverig hij deed?’

De deur van de discotheek viel achter hen dicht. Tessa probeerde nog door het glas naar binnen te kijken, maar ze zag alleen haar eigen spiegelbeeld.

‘Wees blij dat ik je gered heb,’ ging Joan verder. Ze trok Tessa mee naar de fietsenrekken. ‘Zo’n jongen is toch niets voor jou? Wedden dat hij nu al met een andere meid danst?’

Tessa haalde haar fiets sleuteltje uit haar zak. ‘Ik had echt het idee dat hij mij...’

‘Welnee,’ viel Joan haar in de rede. ‘Geloof mij... die Emil is niet te vertrouwen.’

‘En hoe weet je dat dan?’

‘Zoiets voel je gewoon,’ antwoordde Joan. ‘Ik heb daar jammer genoeg ervaring mee. Wees blij dat ik je op tijd ge-waarschuwd heb. Ga je mee?’

Zwijgend fietsten ze de Vijzelstraat in.

‘Ik ben blij dat we weer vriendinnen zijn,’ riep Joan, terwijl ze de trambaan handig ontweek bij het oversteken. De verbaasde blik van Tessa ontging haar.

‘Hanna!’

De voordeur klapte dicht en er klonken voetstappen op de trap.

‘Hanna! Waar ben je?’

Hanna leunde met haar ellebogen op haar bureau en legde haar handen tegen haar oren. ‘O, nee,’ fluisterde ze. ‘Wat nu weer?’

De deur van Hanna's kamer ging open. 'Weet jij waar mijn voetbalspullen zijn?'

'Misschien in je kast,' verzuchtte Hanna. 'Waar ze horen?'

Thijs schudde zijn hoofd en liep naar zijn oudere zus toe. 'Nee, daar liggen ze niet. Jij hebt die spullen zaterdag gewassen. Waar heb je ze gelaten?'

De verwijtende toon in zijn stem was de druppel voor Hanna. 'Weet ik veel!' schreeuwde ze. Ze sloeg met haar handen op haar bureau. 'Ik kan niet alles, hoor! Wanneer beseffen jullie eens dat ik hier niet de huissloof ben?'

Thijs deed verbaasd een stap naar achteren. 'Doe effe normaal, zeg. Je hoeft niet meteen te gaan schreeuwen.'

'Ik schreeuw wanneer ik dat wil!' tierde Hanna, die nu helemaal de controle over zichzelf aan het verliezen was. 'Ik heb genoeg van jullie gecommandeerd. Het is hier geen hotel!'

Ze greep Thijs bij zijn bovenarm. 'Wegwezen. Ga je voetbalkleren maar lekker zelf zoeken.'

Met een dreun viel de deur achter Thijs dicht. 'En waag het niet om hier zonder kloppen binnen te komen!' Hanna leunde tegen de deur en hijgde.

Ze hoorde Thijs de trap weer afrennen.

'Ja, toe maar,' fluisterde Hanna. 'Ga maar lekker klagen.' Ze keek op haar horloge en glimlachte toen ze haar moeder haar naam hoorde roepen. 'Vijf seconden... een record.'

Hanna rechtte haar rug, deed haar deur open en liep de trap af. Haar moeder zat op de bank bij het raam, haar gipsen been op de poef. Thijs stond met zijn armen over elkaar geslagen en keek Hanna triomfantelijk aan.

'Thijs zegt dat jij zonder reden tegen hem schreeuwde. Hij vroeg alleen maar of jij zijn voetbalspullen ergens had gezien. Klopt dat?'

Hanna knikte. 'Ja, dat klopt.' Ze keek haar moeder strak aan, maar zweeg verder.

'Geen ontlastende uitleg?'

Hanna schudde haar hoofd. Ze was het discussiëren om

onbenulligheden van haar broer en zus zat. Het gaf een hoop geruzie en uiteindelijk kwam het er toch op neer dat zij aan het kortste eind trok, omdat ze de oudste en wijste was... of in ieder geval moest zijn. Iets wat ze al jaren deed. Ze hield te veel van haar ouders om de strijd aan te gaan.

De triomfantelijke blik van Thijs deed haar twijfelen, maar bij het zien van het vermoeide gezicht van haar moeder wist ze zich in te houden. Haar moeder had haar nu meer dan ooit nodig. Dat ze haar been op drie plaatsen gebroken had net nu het zomervakantie was, was al vervelend genoeg. Hanna had beloofd te helpen waar ze kon en ze wilde haar moeder niet opzadelen met gezeur over niks.

Kim en Thijs waren dan wel elf en veertien jaar, maar ze gedroegen zich als kleuters. De afgelopen dagen hadden ze geen poot uitgestoken in het huishouden. Ze waren er als vanzelfsprekend van uitgegaan dat Hanna het boeltje wel draaiende hield. Zonder blikken of blozen gingen ze gewoon hun gang, alsof er niets veranderd was. Kim lag tot het middaguur in haar bed, hing dan uren aan de telefoon met vriendinnen en stooft 's avonds na het eten direct de deur uit om pas rond middernacht thuis te komen. Thijs liep met vrienden het huis in en uit, liet overal een spoor van lege borden, glazen en etensresten achter en hing tussen de bedrijven door voor de televisie. Geen van beiden had de afgelopen dagen ook maar iets gedaan om te helpen.

‘Zie je wel,’ riep Thijs. ‘Ik zei het toch?’

Mevrouw Verduin zuchtte. ‘Ga maar spelen, Thijs. Ik moet even met Hanna praten.’

‘Maar mijn voetbalspullen...’

‘Misschien kun je bij de wasmachine kijken?’ beet Hanna haar broertje toe. ‘Als het je niet te veel moeite kost.’

Thijs trok een verongelijkt gezicht. ‘Zie je nou wat ik bedoel, mam?’ Hij gaf zijn moeder een kus op haar wang. ‘Dag lieve mama,’ zei hij met een grijns. ‘Let maar niet te veel op Hanna. Ze moet vast ongesteld worden.’

Net op tijd dook hij achter de bank en stoof lachend de kamer uit. Hanna liet haar arm zakken. ‘Ik doe ’m nog eens wat,’ siste ze toen de deur met een klap dichtviel.

Mevrouw Verduin klopte met haar hand op de bank. ‘Kom eens bij me zitten.’ Haar stem klonk zacht en vermoeid.

Hanna ging naast haar moeder zitten. ‘Laat maar, mam,’ zei ze. ‘Ik ben gewoon moe.’

Ze voelde de arm van haar moeder om haar schouders en liet zich opzij zakken. Ze legde haar hoofd op haar moeders schouder. Een kus werd op haar voorhoofd gedrukt.

‘Ik ben blij met je hulp, Hanna,’ zei mevrouw Verduin. ‘Echt... je bent een kanjer!’

Hanna zweeg. Niets nieuws onder de zon.

Ze dacht aan Jasper en glimlachte. Jasper was nu vast een of andere saaie vergadering aan het leiden. Zou hij aan haar denken? Vast niet. Hoelang had ze hem nu niet gezien? Hun reis naar Rome, samen met haar andere zussen, leek alweer zo ver weg.

‘Waar denk je aan?’ hoorde ze haar moeder zeggen.

‘Hmm, niets... zomaar...’

‘Heb je nog wat van Jasper gehoord?’

Hanna beet op haar lip. Soms was het irritant dat haar moeder haar gedachten kon lezen.

‘Hij heeft het druk op zijn werk.’

Haar moeder zuchtte. ‘Ik wilde dat het anders was, meisje, maar ik heb je nodig. Kim en Thijs zijn... nou ja... je begrijpt wel wat ik bedoel. Ze kunnen die verantwoording nog niet aan. En papa is de hele dag naar zijn werk. Ik zit hier maar voor het raam en kan niets. Ik vind het ook vervelend voor jou... en voor mezelf... net nu het vakantie is. Maar...’

‘Stil nou maar, mam,’ fluisterde Hanna. ‘Maak het nu niet moeilijker dan het al is. Het is goed. Sommige dingen zijn nu eenmaal zo. Ik hoop alleen...’

Ze zweeg en voelde haar ogen nat worden. ‘Ik ben bang dat...’

Ze sloeg haar armen om haar moeder heen. Ze wilde haar gedachten niet hardop uitspreken. Het was alsof er een slot op haar keel kwam. Zo mocht ze niet denken over Jasper. Dat hij al drie dagen niet te bereiken was, had vast met zijn werk te maken.

‘Jasper is gek op je,’ stelde haar moeder haar gerust. ‘Dat jij nu even niet naar Den Haag kan komen, begrijpt hij heus wel. Hij heeft je van de week nog zo’n lieve mail gestuurd.’

Hanna knikte en veegde langs haar ogen. ‘Weet ik ook wel,’ fluisterde ze. ‘Ik zit weer te zeuren.’ Ze stond op en toverde een glimlach op haar gezicht. ‘Kopje thee?’

‘Graag, lieverd. Ik ben blij dat we het hebben uitgepraat.’

‘Ja, mam... ik ook.’

Hanna zorgde ervoor dat haar moeder haar teleurgestelde gezicht niet te zien kreeg.

‘*Soundcheck.*’ Tanja tikte tegen de microfoon die voor haar stond. ‘*This is a soundcheck... Tanja’s speaking.*’

Haar stem klonk zacht. Ze wilde al haar energie bewaren voor de echte opnames. Achter het glas van de geluidscabine zag ze haar vader staan. Hij zwaaide en Tanja lachte terug. Ze voelde haar hele lichaam trillen. Dit was zo cool.

Hier stond ze dan, in het hartje van Londen, in de studio van de platenmaatschappij van The Jeans. De band waarvan haar vader, Parrot, de leadzanger was. Ze kon het nog steeds niet geloven. Dat haar vader haar goed vond zingen, had ze nog kunnen geloven. Hij was tenslotte haar vader en flink bevooroordeeld, zoals vaders dat altijd zijn, toch?

Tijdens de tour in Rome had hij haar de kans gegeven om mee te zingen in zijn achtergrondkoor. Duizenden gillende fans hadden haar naam geroepen in het Stadio Olimpico en ze had het gevoel gekregen dat ze de hele wereld aankon. Na de tour was ze verhuisd naar Londen. Ze woonde nu bij haar vader en genoot van alle nieuwe indrukken. Dat de platenmaatschappij haar had gevraagd om proefopnames te ma-

ken in de studio, kon ze maar moeilijk een plaats geven. Zo goed was ze toch niet? Haar vader had haar gewoon een plezier gedaan. Ze had geen moment gedacht dat ze echt goed kon zingen.

Maar kennelijk dacht de manager van The Jeans daar anders over. Hij wilde Tanja in de studio hebben.

Tanja zette de koptelefoon op, die boven haar hoofd hing. Ze kon het nog steeds niet geloven. Wat was haar leven veranderd. Het leek wel een sprookje: het kleine onzekere weesmeisje uit Amsterdam dat de dochter bleek te zijn van de bekende rockzanger Parrot en tevens het zangtalent van haar vader had geërfd. Een schrijver zou het niet zo kunnen verzinnen.

Maar het was echt! Hier stond ze dan, in de beroemde studio van een van de grootste platenmaatschappijen van de wereld. Hier gebeurde het. Hier kwamen grootheden uit de muziekwereld over de vloer.

'Are you ready?'

De stem uit de luidsprekers deed Tanja opschrikken uit haar gedachten. Ze stak haar duim omhoog. Ze was er helemaal klaar voor.

De muziek startte en Tanja sloot haar ogen.

Dagenlang had ze dit nummer met haar vader geoefend. Het was een prachtig duet. Parrot en Tanja... Vader en dochter... Tanja voelde haar hart bonzen. Als ze het nummer goed inzong, werd het misschien uitgebracht, had de producer gezegd. Eerst in Engeland, maar wie weet... straks ook in Europa, Amerika...

Parrot had het nummer speciaal voor Tanja geschreven. Hij kende haar stem, haar toonbereik en vibratie. Tanja vond dat hij het geweldig had gedaan. Het was het mooiste nummer dat ze ooit had gehoord. En het was haar nummer!

Tanja hoorde haar vaders stem door de koptelefoon. Parrot had het nummer vanochtend ingezongen en zijn partij stond al op de band. Geconcentreerd en rustig ademend luis-

terde ze naar de muziek. Ze wist precies wanneer ze moest inzetten. Nu kon ze niet meer terug. Dit was het moment om te bewijzen dat ze het kon.

Vol overgave zong Tanja haar partij. Haar stem klonk krachtig en sterk. De zenuwen gierden door haar lichaam, maar ze dwong zichzelf te ontspannen.

De laatste tonen stierven weg en toen was het stil. Met gebogen schouders en trillende benen bleef Tanja staan. Ze durfde niet op te kijken. Stel je voor dat het niet goed was? Stel je voor dat...

'Come here, girl!' De rauwe stem van de producer schalde door de koptelefoon.

Tanja keek op en keek naar haar vader, die haar bemoeidigend toeknikte. Aarzelend zette ze haar koptelefoon af. Waarom zei niemand wat?

Ze duwde de deur van de geluidscabine open en liep het kleine trapje op naar boven. De producer was druk in gesprek met de geluidsmen en Parrot. Tanja bleef wat verloren bij de deur staan. *'How did I do?'* vroeg ze zacht.

Op dat moment schalde haar stem door de studio. Tanja luisterde. Ze vond het nog altijd raar om haar eigen stem te horen. De muziek, Parrots stem, haar stem... het klonk geweldig, vond ze.

'Listen!' riep de producer. *'Listen to this jewel.'*

Parrot sloeg zijn armen om Tanja heen. Zwijgend luisterden ze naar hun lied. Tanja kon geen misser horen. Ze had het perfect gedaan.

Nog voordat het slotakkoord te horen was, begon de producer met de geluidsmen te praten. Tanja kon niet verstaan wat ze zeiden.

'Vindt hij het niet goed?' Tanja's stem trilde.

'Let maar niet op hem,' lachte Parrot. *'Dit is zijn manier om te zeggen dat hij het geweldig vindt. Kijk maar, hij is al aan het samplen.'* Hij trok Tanja naar zich toe. *'Ik ben zo trots op je.'*

Terwijl ze bijna werd fijngeknepen, keek Tanja teleurgesteld naar de twee pratende mannen bij de geluidsapparatuur. Ze konden toch wel iets zeggen?

Tanja wurmde zich los uit haar vaders omhelzing. ‘Denk je dat hij het nummer uit gaat brengen?’

‘Ik weet het wel zeker,’ antwoordde Parrot. ‘We moeten het nog een paar keer goed inzingen en...’

‘Nog een paar keer?’ siste Tanja.

‘Tuurlijk,’ ging Parrot verder. ‘Zoiets moet perfect. We nemen geen genoegen met minder. Bereid je er maar op voor: de komende dagen zitten we hier in de studio.’

Het gezicht van Tanja betrok. ‘Maar we zouden...’

Parrot legde zijn wijsvinger op haar mond. ‘Ssst, ik weet het. We zouden allemaal leuke dingen gaan doen samen. Maar dit gaat voor. Jij wilt toch ook dat je eerste cd perfect wordt?’

Tanja knikte, maar het ging niet van harte. ‘Het is ook jouw vakantie,’ probeerde ze nog, maar Parrot was niet onder de indruk. ‘Jij gaat voor,’ fluisterde hij. ‘Of...’

Hij aarzelde en keek Tanja aan. ‘Of ben je bang?’

‘Bang? Waarvoor?’

Parrot glimlachte. ‘Toen ik mijn eerste plaat opnam, was ik bloednerveus. Ik vroeg me iedere minuut van de dag af of de mensen mijn nummer wel goed zouden vinden. Of de deejays het wel zouden draaien, of ik niet zou worden afgekraakt in de pers. Ik heb het allemaal meegemaakt, hoor! Weliswaar is het een tijd geleden, maar toch...’

Tanja schudde haar hoofd. ‘Nee, dat is het niet. Het zal mij een worst wezen wat anderen denken.’

‘Worst?’ Parrot keek haar niet-begrijpend aan.

‘Dat is een uitdrukking,’ lachte Tanja. ‘Het betekent dat ik me niets van anderen aantrek. Ik ben niet bang. Het is alleen...’

Ze keek haar vader aan. ‘Ik wil zo veel mogelijk leuke dingen met jou doen. Naar het strand, shoppen, uit eten, bio-

scoopje, praten, lachen... Ik wil al onze verloren jaren inhalen. En dan is opgesloten zitten in een studio niet een van mijn favo's op dit lijstje.'

De producer kwam naar hen toegelopen. 'Again,' zei hij, terwijl hij naar de cabine wees. 'Your turn, Parrot.'

Tanja voelde haar irritatie stijgen. Wat een ongelooflijke boer was dat, zeg. Kon hij nu niet even zeggen dat ze het goed gedaan had? Was dat te veel gevraagd?

'Listen,' ging de producer verder en hij wendde zich tot Tanja. 'You can...'

'No,' riep Tanja en het was eruit voordat ze er erg in had. 'I can helemaal niets! Ik wil eerst op een behoorlijke manier horen of het goed was. Zo moeilijk is dat toch niet?'

De producer trok zijn wenkbrauwen op en keek naar Parrot. 'What is she saying?'

Parrot probeerde zijn lachen in te houden en vertaalde wat Tanja had gezegd. 'She wants to know if her singing was okay.'

'Oh...'

Er viel een stilte. De strakke blik van Tanja deed de producer aarzelen. 'Is she angry?'

Parrot deed zijn mond open om te antwoorden, maar Tanja was hem voor.

'Yes,' zei ze. 'I'm angry. You have to be a lot politer if you want to work with me, understood?'

De knipoog van Parrot richting de producer ontging haar.

'I'm sorry,' zei de producer en zijn ogen twinkelden. 'You are right. What do you want me to do?'

Tanja was even van haar stuk gebracht. Zo'n snelle overwinning had ze niet verwacht. 'Eh...'

Parrot redde haar. Hij legde in het kort uit wat Tanja dwarszat. 'Girls,' besloot hij glimlachend, 'are quite demanding.'

De spanning was gebroken.

'Als je dat maar weet,' zei Tanja nog. Ze nam de compli-

menten van de producer in ontvangst en pakte haar tas. 'Ik ga wat drinken in de kantine,' zei ze tegen Parrot. 'Veel succes. Roep maar als ik aan de beurt ben.'